

bunden med Uredelighed, skal jeg, hvis dette ikke er klart nok, udvikle det nærmere. En kan faae en Koncession, man bliver enig om Prisen, ikke om, hvad Vænen virkelig skal koste, men om Prisen, hvad man skal tjene paa Forretningen, og hvorledes Fortjenesten skal deles mellem de kontraherende Parter. Altsaa havde vi ikke personlig redelige Folk til at øve saadanne ulovlige Handlinger, kunde der være Smuds ved disse Forhandlinger. Men at benytte en saadan Form for sine administrative Overgreb, at vi kunne udbætte os for at faae Administrationen beplettet ved Siden af, at den med Hensyn til Opfattelsen af Lovgivning og Bevilling staaer, som den staaer, er at komme endnu langt dybere ned ad Skraaplanet. Derfor siger jeg, at det vilde være det Kløgeste, om Folkethinget vovede her at nedlægge den Protest imod slige Transaktioner, som jeg har foreslaaet. Det vilde være det Sikkeste at trodsse den Misfornøielse, som den ærede Indenrigsminister i dette Tilfælde vilde begegne Folkethinget med. Det kan naturligvis i disse Tider være haardt at høre, men for et enkelt Punkts Vedkommende kunde det maaste dog taales. Naar man siger: Vi henvise det til Statsrevisionen — det er nemlig ogsaa sagt, at dette Spørgsmaal om Bevillingen af de 40,000 Kr. skal henvises til Statsrevisionen — svarer jeg, at dertil have vi jo henvist hele Provisoriet, men hvad er der kommet ud deraf? Statsrevisionen har været saa høflig et Par Aar efter at indstille hele Statsregnskabet til Kassation, det ligger i Landstinget, og hvad har det hjulpet? Nei først at bevilge Sagen, og saa henvise den til Statsrevisionen, tror jeg er den bagvendte Vej. Det Rette vil være ikke at bevilge og lade vedkommende Kontrahent, som har sin Ret, sagsøge den anden Kontrahent. Lad ham blive dømt, og lad ham saa udbetale af Statskassen, hvis han vover det, Beløbet, eller lad ham selv svare for sig. Er det da udbetalt af Statskassen, kunne vi søge vor Regres videre, da have vi forbeholdt os det retlige Ansvar, men have vi først bevilget de 40,000 Kr., er Rettsansvaret krænket. Jeg skal altsaa med disse Bemærkninger angaaende det enkelte Vædringsforslag anbefale det til dem, der overhovedet tro under en saglig Forhandling at kunne se saglig paa Spørgsmaalet, uden at indblande høiere politiske Hensyn deri; thi dette er jo et rent sagligt Spørgsmaal.

Grad der er sagt om Telegramtagterne ved Fernbanelinierne o. s. v., skal jeg ikke sige Noget om, thi der staaer Intet i Bestemningen om, hvilken Vej Finantsudvalget ønsker, at Thinget skal gaa, eller hvilken

Vej Thinget vil gaa. Jeg kommer iøvrigt mere og mere til den Opfattelse, at Finantslovsbetænkningen ved 2den Behandling maa indeholde Resultatet af, hvad man har drøftet, hvis det overhovedet er bindende for de Personer, der have underskrevet den. Det have vi tidligere været inde paa, og det tror jeg, at vi maa vende tilbage til igjen. Jeg er ikke saa overbevist om, at Linien Gjedser-Warnemünde vil blive en saa glimrende Linie for os, som der paastaas, og i alt Fald er jeg overbevist om, at Forbindelsen mellem Landsdelene og med Udlandet over Esbjerg vil blive Hovedforbindelsen for vor Trafik, saa længe Tyskland beholder den Tolddpolitik, det nu har.

Judenrigsministeren (Singer & Lev):

Den ærede Ordfører omtalte forskjellige Punkter, til hvilke der ikke er stillet Vædringsforslag, ærede andre Medlemmer have ogsaa omtalt dem, og jeg skal ligeledes gjøre det, da de væsentlig knytte sig til Samraad, jeg har holdt med det ærede Udvalg. Det første Spørgsmaal angaar, kan jeg sige, Telegrambesørgelsen paa Jernbanerne. Jeg forstaaer det saaledes, at den ærede Ordfører ønskede, at man, naar man fjører i et Jernbanetog, skal kunne blive af med et Telegram til Dogpersonalet, og mente, at det kunde ske her, fordi Sligt kan ske nogle Steder i Udlandet. Det Sidste er vist rigtigt, det sker nogle Steder i Udlandet, men saa er det i Reglen saaledes indrettet, at der i Jernbanetog findes et Kontor eller Bureau, hvad man nu vil kalde det, for Besørgelsen af Telegrammer, ligesom der jo findes saadanne for Besørgelsen af Postbøger. Saa, saa kan man naturligvis gaa ind paa det, men at gaa ind paa at paalægge det Personale, der følger med Toget, at modtage og besørg Telegrammer, kan man ikke, da det ikke kan være stemmende med deres tjenstlige Pligter. Jeg tror forresten, og har ogsaa ndtalt det for Udvalget, at man i Praxis ikke vil komme i noget virkelig Forlegenhed med at blive af med sine Telegrammer paa en Station, særlig naar man henvender sig til Forstanderen, men at paalægge Personalet det som en Pligt, kan efter min Mening paa ingen Maade gaa an. Dernæst udtalte den ærede Ordfører sig om Telegramtagten uden dog at komme nærmere ind paa de Ønsker, man havde i den Retning; kun slog han fast, at det, man ønskede og vilde, nærmest var at sætte en Præmie paa Benyttelsen af korte Telegrammer uden derved at gjøre Telegrafens Benyttelse dyrere og uden at komme til at forhøje Indtægten for Telegrafvæsenet. Den ærede Ordfører for Mindretallet tog